

Zasmejme sa

Turista sa pýta ludožrúta: „Toto je váš rodinný album?“ „Nie, toto je moja kuchárska kniha.“

Ktoré štyri roky sú najhoršie u policajta? Prvá trieda

Dve blondínky sa rozprávajú: „Ten včerajší výpadok prúdu bol hrozný. Tri hodiny som sedela vo výťahu.“ Druhá hovorí: „To je nič! Ja som šesť hodín stála na pohyblivých schodoch.“

Len Chuck Norris dokáže hádzať hrach o stenu tak, že to má zmysel.

Zvonku je to zelené, zvnútra je to červené a prechádza to cez steny. Čo je to? Duch melóna.

Ako spoznáte blondínku v základnej škole? Keď učiteľka zmaže tabuľu, ona si vygumuje zošit.

Otecko sa pýta pani učiteľky prečo jeho syn dostal 5-ku zo Zemepisu? Lebo hľadal Riman-skú Sobotu v kalendári.

V škole pre dementné deti sa učiteľka pýta koľko je 8x2? Jeden odpovie: milión. Druhý: utorok. A tretí: 16. A učiteľka sa pýta: ako si na to prišiel? A on: vydal som milión utorkom.

Ide indián po prérii a čo nevidí, bizóna. A pozrie lepšie a fakt ho nevidí.

Je to červené a kazí to zuby. Čo je to? Tehla Dvaja opitý sa dohovárajú v aute. „Na ďalšej križovatke odboč doľava.“ „Čože? Ja som myslel že ty šoféruješ!“

Psychicky narušený muž je lentilky, jedna mu spadne. „Pod sem lentilka.“ Nejde. „Pod sem lentilka.“ Znovu nejde tak vysype všetky. „Chyťte ju!“

Čo majú spoločné orol a krt? Obidvaja žijú pod zemou. Teda až na toho orla.

Rozprávajú sa dvaja chlapi v krčme:

- Ty počuj, mne sa taký strašný sen snívam, som sa zobudil celý spotený, taká nočná mora to bola.. ach jaj.

V tom sne bola moja svokra a v ruke mala vodítka. Na tom vodítku bol priviazaný krokodíl. Obaja na mňa pozerali. Hrozné čosi, rozumieš... tie veľké oči, tá papuľa s obrovskými hroznými zubiskami, ten výzor v tvári a očiach, tá hnusná šupinatá koža...

- Preboha, to je hrozné.

- No počkaj ešte, to nie je všetko. A teraz ti opíšem toho krokodíla!

Riešok

Číslo 3

Ročník 7 11/12

NEPREDAJNÉ

Ahojte :)

Takže toto je ďalšie vydanie nášho obľúbeného Oriška. Aj v tomto čísle si môžete prečítať všetky najnovšie klepy, môžete si trochu potrápiť svoje hlavičky nad hlavolamom, pobaviť sa na našich vtipoch, prečítať si náš exkluzívny rozhovor, príbeh, alebo sa niečo nové dozvedieť v špeciáli.

Tak čo? Tešíte sa už na prázdniny? Ja už sa ich teda nemôžem dočkať. Všade okolo nás počuť vyhrávať koledy, výklady obchodov sú zaplavené rôznymi ozdobami, vianočné trhy sú už tiež v plnom prúde a okolo nás cítiť samé dobré vône všelijakých dobrôt. Určite aj niektorí z nás už usilovne chystajú všetky prísady na vianočné pečenie, zdobia si svoje domovy a iní zase, tak ako ja, si napríklad radšej vychutnávajú nejaký dobrý vianočný film. Jediné, čo nám kazí túto vianočnú atmosféru je počasie.

Po snehu niet nikde ani stopy. Nemôžeme si stavať snehuliakov a ani žiadna guľovačka žiaľ zatiaľ nehrozí. No nestráčajme nádej. Do Vianoc ešte stále zostáva nejaký čas, a tak nás počasie ešte možno nakoniec prekvapí a pripraví nám biele Vianoce tak, ako sa patrí. Aj v škole už teraz zavládla celkom pokojná a sviatočná atmosféra. Učiteľia sú na nás v tomto období príjemnejší a väčšinu písomiek už máme všetci za sebou. Tak nám teda zostáva viac času na zábavu alebo na zháňanie vianočných darčkov.

Dúfam, že ste všetci spokojní aj so svojimi opravenými riešeniami a ak by aj nebodaj nie, tak neváhajte a skúste aj budúcu sériu, možno to bude lepšie. Sústreďenie za odmenu totiž určite stojí za to. ;)

Takže, prajem vám všetkým krásne Vianoce, veľa darčkov a mnoho splnených želaní :)

Nika

Čo sa šušká

Ahoj, ahoj, milé deti! No čo, už sme vám chýbali? Áno? Tak vám tu ako náhradu prinášame novinky zo sveta vedúcich :)

10 minút odchádzať a Uľa (ktorej Murko veľmi šľachetne kúpil dopredu lístok) nie je schopná dostaviť sa na stanicu na čas. Poteší :D

Kozzy, Peťo a Gabika trpia zvláštnou chorobou. Volá sa Vysoká škola. Medzi symptómy patrí napríklad nutkavá potreba rozprávať sa o limitách počas dvojhodinovej cesty vlakom. Počúvať ich pri tom je z času na čas veľmi zaujímavý kultúrny zážitok.

Počas dlhých ciest vie človeku náramne vyhladnúť. Dada si preto so sebou do vláčiky zobrala detskú výživu a piškóty. Potom ale prišiel nejaký Kozzy a výživu aj piškóty jej zjedol! Dada sa veru poriadne naštvála a Kozzyho zderivovala. Podľa seba. Vedeli ste, že Kozzy je lineárny, Dada konštantná, a ak Kozzy nie je na Dade závislý, tak je nula? Romantické ♥

Ešte väčší kultúrny zážitok sú však stresy pred odchodom dotyčného vlaku, napríklad keď má o

RIEŠKY

Čo sa šušká

Pýtate sa, čo tie samé cesty vlakom majú znamenať? No nič iné, ako to, že sa vedúci rozhodli vypadnúť z Blavy a spraviť si víkendovku, ktorá sa tento rok odohrala pod réžiou Danky, Kuchtíka, Uhra, Murka, Piva, Zaja, Hanky a Niky. Počas tohto víkendu sa mimoriadne uchytilo slovné spojenie „Danka to ošéfila“ (© by Zajo). Ak ju teda chcete trochu poškádlit, používajte v jej prítomnosti tieto milé slovíčka aj vy. Stále. Pri každej príležitosti. Na každú vec.

Samozrejme, že sa víkendovka nezaobišla bez menších prúserov. Čo je lepšie, ako vymknúť sa z chaty po ceste na raňajky? A potom hodinu stepovať pred chatou a čakať, kým niekto príde otvoriť?

Áno. Inteligentne sme sa vymkli všetci, veď prečo nie.

Hanka na víkendovke objavila svoje druhé „ja“. Volá sa Dory a má tendenciu opakovať isté frázy stále dookola. Niektorí ľudia boli z toho celkom na prášky, napríklad taký Andy sa tváril, že mu z toho prdne žila na čele.

Zajo skoro prišiel o mobil. Po ceste z víkendovky si totiž v autobuse spomenul, že si ho zabudol na chate. Messi, ViRPo, Danka, Zuzka a lfka, ktorí išli autom, sa mu ale preň

veľmi ochotne vrátili. Zlatí sú, že? :)

Messiho očaril Ulin účes. Dokonca premýšľa nad tým, že si fotku Uliných vlasov vytlačí a prinesie svojej kaderničke. Dúfa, že aj ju uchvátí a ostrihá ho potom zadarmo (možno ju ale uchvátí na toľko, že mu na hlave vyčaruje to isté, čo tam má Uľa :D). Čo myslíte, vyjde mu tento zámer?

Stúpiť do plechu od buchiet, to chce skill. Uhrovi sa to podarilo. Uprostred noci. Chudák Zajo bude mať doživotnú traumu z toho, ako do umývadla, pri ktorom si umýval zuby, strčil Uhro nohu, aby si ju umyl. Verte mi – ten, kto počul ten Zajov prekvapene-zhrozený výkrik, na to nikdy nezabudne.

Chudák Emil si vyvrtol členok a pukol košť. Šikovnosť, neopúšťaj nás! :D V každom prípade mu želáme skoré zotavenie, predsa len, taký vyvrtnutý členok, to nie je nič moc.

Obávam sa, že to je pre toto číslo oRieška všetko. Nezúfajte však! Závrtnou rýchlosťou sa blíži skvelé sústredko :) Ak patríte k „starým rieškarom“, určite už horíte nedočkavosťou, a ak ste ešte na sústredku neboli – neváhajte a prídte, ak dostanete príležitosť (resp. pozvánku :D).

Špeciál

Ahojte. Teraz nedávno sa skončila na gamči olympiáda a ešte furt na ňu spomínam. Za čias takýchto dní si rád prečítam báseň ktorú som čítaval ako dieťa, no pre jej rozsiahlosť uvediem len kúsok.

Kto neráta konské nohy riadne,
naráta dve predné a dve zadné
a dve ľavé
a dve pravé,
dokopy mu vyjde práve

osem!
Od smiechu sa musím hodiť o zem.

Starý kráľ mal toľko dcérok,
koľko na fujare dierok.
Počítali dcérky
na fujare dierky.
Počítala každá inú –
narátali deväť.
Potom išli cez bučinu
a zožral ich medveď.

Hlavalamy

Váš natešený Kuchtík si pre vás pripravil aj teraz hlavalam.

Takýto druh tu už tento rok bol, ale opakovanie je matkou múdrosti a každý hlavalam s iným zadaním je novou výzvou! Tak veľa šťastia :)

1	2							1
	3							
	4	5						
					5			
		6						
		2			6			
							4	
						3		

Ako druhý hlavalam som si pre vás pripravil klasické a jednoduché sudoku, tak nech je to vyriešené čo najskôr :)

5				9	3			
2		7	8	4	5			
	3							
	5							2
8		3	4	5	6			9
4							3	
							2	
		4	3	6	9			8
		2	7					4

Príbeh

Alebo... Spozornela. Záhadný pán Vlach zdvihol svoju hnedú aktovku, vybral z nej tri potlačené papiere a položil ich na stôl. Aktovku vrátil na doterajšie miesto a pustil do ich študovania, obzerania, čítania a počítania. „Čo sú to za papiere? Akési dokumenty? Zmluvy? A ten balík, po ktorý si prišiel..

Reality maklér a snaží sa predat dom, a teraz si prišiel po peniaze z dohody. A možno je to nový starosta a prepočítava zvýšenie plátov. Hm, na to je moc mladý...

Možno je to právnik, prišiel si po dôkaz na svedčenie za svojho klienta a snaží sa tváriť nevinne. A možno, že je len poslíček nejakého bohatého pána, a prišiel mu vyzdvihnúť zásielku. Alebo ide z aukcie a kúpil si balík kvalitnej kávy na dva roky. Ten balík, musí to byť niečo veľké, keď im to tak dlho trvá...

Hmm, a čo keby ten balík nebol preňho, ale nesie ho svojej manželke? Možno je to vdovec so starými zvykmi nosievať kávu manželke. Možno vyhral v tombole nejaké zľavové kupóny. Nie, to by sem určite neprišiel vyzdvihnúť...

Hm, na tých papieroch má nejaké čísla. Čo ak je to zástupca Európskej rady, a má tam len obyčajné štatistiky? A možno je v tom balíku ukryté tajomstvo. Vlastne to ani balík nemusí byť. Možno pracuje pre OSN, alebo nejakú tajnú organizáciu...

‘ Pán si šiahol do vrecka a nasadil si na oči čierne slnečné okuliare, klobúk však z hlavy dole nesňal.

„Hííí, prečo sa toľko maskuje?

Žeby ho ľudia nemohli identifikovať potom? Možno je to nejaký utečenec, zločinec, ktorému rodina posielala veci na adresu kaviarne, aby ho neprezradila. A ten balík. Čo keď je to hľadaný terorista, na papieroch má návod, ako poskladať strašne nebezpečnú zbraň, ktorá sa ukrýva v tom balíku, a prišiel si ju dnes prevziať.

A možno, možno je to člen ma... mafie! Na tých papieroch má isto počty mŕtvych a zoznamy ľudí, ktorých treba zabiť! Tak čudne sa tvári. Ah! Pozrel sa na mňa! Zle nedobre. Čo keď je v tom balíku bomba, a on vyhodí celú kaviareň, možno i celé mesto do povetria! A teraz ma zbadal! Už vie, že som ho odhalila.

Pôjde po mne! Beda mi!

„Čašník! Už som vám zaplatila, na, tu na stole sú peniaze. Vydať mi netreba zvyšok si nechajte. Do.. dovidenia!“ Pani Makadamiová vybehla von z kaviarne, len sa po nej zaprášilo. Chúďa, takto sa vystrašiť na staré kolená.

„Ale, eh... Dovidenia,“ ozval sa zrazu čašník, prekvapený rýchlosťou včasného odchodu pani Makadamiovej. „Kto vie, prečo tak bežala preč... hmm. No, pane, vaša zákazka je hotová.“

Pán Vlach, vstal, vložil papiere do aktovky, zasunul stoličku, obliekol si kabát, a zamieril k pultu.

„Ďakujem vám, dobrý človečik. Dúfam, že ste sa nepomýlili.“

„Nie, samozrejme, že nie, to by sme si nedovolili. Oriešková s mandľami, presne ako ste si želali.“

„Ah, dobre tak. Moja žena by ani inú tortu k narodeninám nechcela. Ešte raz, vďaka vám. Dovidenia!“ a záhadný pán Vlach odišiel.

Osobnosť čísla

Čaute Rieškari! Ako ste si už určite všimli, máte tú česť držať v rukách 3. vydanie oRieška! V tomto čísle sme si pre vás pripravili rozhovor s priateľom Riešok a taktiež nádejným vedúcim... Kto to teda bude? No nik iný, ako Zajo- jeden zo zástupcov Rieškarskej komunity GJHákov... a čo má nové? Tak čítajte a dozviete sa!

Julča: Čau Zajo!

Zajo: Čau, Julča!

J: Čo máš nového?

Z: Vela toho nie je. Tento rok je to o dost ťažšie na veľkom gymnáziu. (smiech) Veď ty o tom niečo vieš so svojou zapísanou rukou že? (nie, Julča si nepíše ťaháky na ruku, pozn. redakcie) Ale inak tak pohoda. Stále chodím po nejakých súťažiach... Matboj, Zenit olympiády a tak...

J: A ako sa ti v nich darí?

Z: Tak dá sa. Zenit som bol v podstate siedmy, na matboji som bol vedúci a k mojim výsledkom na olympiáde zo slovenčiny sa radšej nebudem vyjadrovať.

J: Gratulujeme! A teraz sa identifikuj!- povedz niečo o sebe...

Z: No, som Zajo. Teda nie som, ale všetci ma tak volajú. Chodím do Kvinty, mám 14 a som tvoj spolužiak. A ešte chcem byť vedúci. :)

J: Kúl... a ako si sa dostal k Rieškam?

Z: Riešky som začal riešiť v tercii. Kvôli bodom z matematiky. Raz som dostal pozvánku na sústredko a tak som si povedal: Cez školu? Prečo nie.. A ešte ich Hana (tiež priateľka Riešok, pozn. redakcie) riešila už predtým a celý čas len omielala aké je to super.

J: Prečo si riešil Riešky?

Z: Najprv matika, neskôr som zistil že sústredká sú super. Tak kvôli nim a ľuďom na nich.

J: Prečo sa chceš stať vedúcim na Rieškach?

Z: Ľudia, zábava, kopa srandy a sústredká sú cez školský rok. Ale to by bolo najmenej, tak cítiť sa dobre, že človek pomôže s niečím v Rieškach je tiež super.

J: Čo robíš v Rieškach?

Z: Opravujem, pomáham kde sa dá, to bol napríklad matboj, alebo deň z Rieškarského sústredka.

Osobnosť čísla

J: (smiech) A ty si o sebe myslíš, že si kúl?

Z: Hm... To nie je o tom či si to myslím.

J: Tak o čom to je?

Z: O tom čo si myslia ostatní, takže Julča, som "kúl", ako tomu hovoríš?

J: Ale otázka znie, či si TY myslíš, či si kúl (smiech).

Z: Tak asi moc nie no...

J: A na záver odkáž niečo ORIGINALNE našim riešiteľom...

Z: Tak najprv niečo typické, ako že riešte Riešky. A potom možno: usmievajte sa kým môžete.

A už poznáte aj Zaja... Koho spoznáte v budúcom čísle? Nechajte sa prevapit'...

J: Čo robíš vo voľnom čase?

Z: Vo voľnom čase programujem, chodím sa prejsť do mesta a v poslednej dobe hľadám ľuďom darčeky na Vianoce.

J: No pekne... a aká je tvoja predstava ideálneho darčeka na Vianoce?

Z: Knižka, dobrá knižka. Alebo niečo také, do reálneho života. Počítačových vecí mám momentálne dosť...

J: Máš doma nejaké zvieratká?

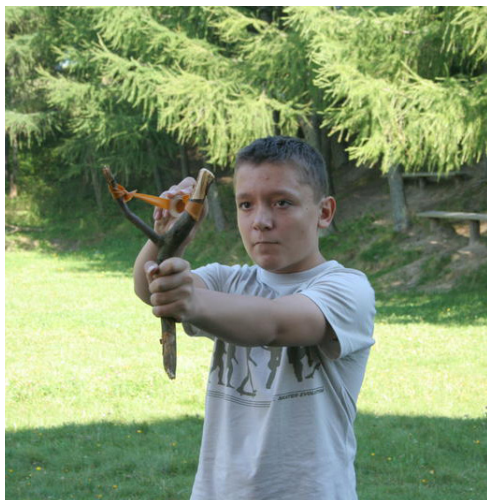
Z: Rybičku už iba. Bolo ich 12 ale odchádzajú... Nič náročnejšie nemám, aj keď by som rád, obávam sa akoby chudáčik dopadol.

J: Zaujímavé... a ako sa volá tvoja rybička?

Z: Netradične, mjacbsjp8. V skratke: M.

J: Aký je tvoj životný sen?

Z: Hmm. Nech som šťastný a nech sú aj ľudia okolo mňa šťastní? Asi. Nič iné múdre ma teraz nenapadá.

Príbeh

A možno je to celkom inak

Kedysi dávno, nie však až tak dávno, no dávnejšie ako teraz, už sa stihol piesok sypať a voda liať, na predmestí mestečka Oriškovo v kaviarni Kešu sedela jedna žena. Konkrétne, bola to madam Makadamiová. Často tu sedávala, celé dni, veď čo iné jej aj ostávalo. Prácu už nemala, s dôchodkom si stačila, a tak chodievala do tejto kaviarne odychovať, a s obrovskou zvedavosťou pozorovala ľudí, tak ako dnes. Objednala si, už klasicky, čiernu kávu s cukrom a gaštanové pyrė. Zdalo sa jej zvláštne, že tam bola sama. Teda, skoro sama. Okrem nudných, každodenných čašníkov tam bol ešte jej sused pán Lieska, ktorý popíjajúc rannú kávu pozeral von z okna neprítomným pohľadom; však ten ju už vôbec nezaujímal. A tak sa nudila a rozmýšľala ...

„Akože tu nikto nie je? Vždy sa to tu hemží novými a hlavne mladými ľuďmi, či je ráno, či obed, a o večere už ani nehovorím. Žeby bol nejaký sviatok? Alebo sú možno odcestovaní. Ale nie, to by musela byť nejaká výhodná akcia, aby odišlo toľko ľudí naraz, no o tom by som isto vedela... A možno je, len ja o nej neviem! ...“

„Čašník! Máte dnešné vydanie Arašidu?“ „Uaaa.....“, ozvalo sa spoza pultu. „Čo to prosím? Ahá, jasne, čo by sme nemali, nech sa páči.“

„Ďakujem,“ povedala s rozčarovanými očami a chmatla po Arašide.

„Tu musia byť nejaké oznamy, všetky klebety, všetky novinky, iste by tu o tom písali. Hmm... Ako tak pozerám, nič tu o žiadnej akcii nie je. Ani nijaká udalosť. Tak už neviem. Keď neodišli, tak čo sa potom deje? ...“ stále lamentovala pani Makadamiová a prevracala očami od znepokojenia. Lyžička štrngala o okraje šálky nervóznym pohybom jej ruky pri

miešaní cukru v káve ešte čerstvo pokrytej penou. Sklopila zrak a začala hútať.

Už si myslela, že sa zblázni, že sa od sklamaní zdvihne a odíde domov, čo nikdy nemala vo zvyku, čo by u nej bolo priam čudné a nečakané... no v tom zrazu zaznel osudný tón – zvonček na dverách ako oznámenie ich otvorenia. Nieкто vošiel. Svitla svetlá chvíľa pre pani Makadamiovú, sláva. S radosťou zdvihla oči od stola a prebehla zrakom cez celú miestnosť, len aby nepremeškala ani jeden pohyb tohto nového zákazníka. Zbystrila ho.

„Konečne, tak tu si. Hmm, mladý, pekný, hnedá aktovka, elegantný oblek, fíha... Ktože to je?“

„Dobré ráno monsieur Vlach,“ ozval sa zrazu čašník idúc mu rýchlim krokom naproti.

„Vaša prítomnosť tu bola už dlho očakávaná.“

„To ma teší. Ehm, máte to, po čo som prišiel?“ uprel priamy a jasný pohľad na čašníka. „Pravdaže, moment monsieur. Ráďte sa zatiaľ usadiť a vychutnať si naše nové raňajkové menu.“

„Dobre, keď už mi to takto odporúčate, nechám si poradiť.“

Čašník mu následne vzal kabát a zavesil na vešiak. Tento záhadný pán si zatiaľ sadol ku stolíku a čoskoro pred ním stálo orieškové lattė a cheesecake. Pani Makadamiovú išlo od zvedavosti rozdrapiť! „Čo to? Kto to? Monsieur? Francúz vari, alebo nejaký vzdelaný, bohatý úradník? Žeby vyššia šľachta, urodzený rod? Ako sa dôležito tvári... Nevyzerá byť nejaký drzý, len trochu navysoko, isto bude dobre vychovaný, upravený je, má vkus... Takého som tu ešte nevidela. Žeby si žil v prepychu? Ako to, že ho tu ten čašník pozná?! Ja, JA ho nepoznám, a to som tu každý, každučký jeden deň! Žeby bol všeobecne známy? To by mi hádam neušlo, nemožné. Nie, nie, musel byť s nimi už vopred dohodnutý. Možno cez telefonát.“

